

under Lærerne ved Stats- og Friseminarierne virker. Det, som her bydes os, er efter min Mening unødvendigt og uheldigt.

Nøhr: Personlig vilde jeg ikke have noget at indvende imod, at Ministeren var gaaet den Vej at forelægge et Lovforslag her i Rigsdagen om en Ændring af vore Seminarieforhold, men jeg tvivler ikke om, at hvis Ministeren var gaaet den Vej, vilde der fra forskellig Side være blevet sagt, at det havde dog været naturligere, om et saadant Lovforslag var blevet udarbejdet af en Kommission af sagkyndige fremfor at blive udarbejdet af en enkelt, en Minister, og jeg synes, at dette kunde fremføres med mere Ret end de Indvendinger, der nu fremkommer overfor Ministeren, fordi han har fremsat et Lovforslag angaaende Nedsættelse af en Kommission.

Man møder undertiden den Opfattelse, at en yderligere Kundskabstiegnelse hos Lærerne end den, der nu foregaar, blot vilde vanskeliggøre dem deres Arbejde i Befolkningen, stille dem mere fremmede overfor Befolkningen og maaske ogsaa mere fremmede overfor Børnene. Jeg vil sige, at der er en Sandhed i en saadan Betragtning, og at Undervisningen paa Seminarierne kan være af den Beskaffenhed, at Kundskabstiegnelsen bidrager til, at Lærerne faar Vanskeligheder baade i deres Gerning i Skolen og i deres Gerning i Befolkningen. Men jeg vil straks tilføje, at for saa vidt man slutter sig til denne Opfattelse — og det gør jeg —, er det ikke Meningen dermed at ville udtale noget nedsættende om de nuværende Seminarielærere hverken det ene Sted eller det andet Sted. Jeg mener nemlig, at det er ikke Seminarielærernes Skyld, hvis Undervisningen er af den Art, men det er det System, hvorunder de virker.

Der er efter min Mening 3 Omstændigheder, som virker i denne Retning. For det første er Elevmaterialet paa et Seminarium saa overmaade uensartet. De enkeltes Forberedelse er saa forskellig, at naar Seminarielærerne skal til at fortsætte Undervisningen, er det nødvendigt at begynde forfra. Eleverne paa Seminarierne maa altsaa begynde at repetere alle de Elementærfag, som de har herset med eet, to, ja maaske tre Aar i Forvejen. Nu tror jeg, de ærede Medlemmer maa kunne forstaa, at naar unge Mennesker, som maaske møder paa Seminarier med Lyst, Iver og Energi for at fortsætte deres Uddannelse, skal til at begynde forfra i de samme Elementærfag, med den samme

Hersen og Lektie læsning, som de har udført i de forløbne Aar, bidrager en saadan Undervisning til at sløve baade disse unge Menneskers Lyst og deres Evne i Stedet for at udvikle dem yderligere.

For det andet er der ved Seminarieundervisningen, som det blev antydnet af et Par ærede foregaaende Talere, for mange Fag. Der er en Tilbøjelighed til at proppe ind paa Seminarierne, ligesom man propper ind i Skolerne, det ene Fag efter det andet. Men naar det ved Seminarieundervisningen i saa overordentlig høj Grad gælder om at udvikle Dygtighed og Modenhed, at skabe Personligheder, som det saa tidt bliver sagt — man kan snart ikke bruge det Ord mere —, er det indlysende, at da det at bringe det ene Fag ind efter det andet, at gøre Fagrækken større og større maa bidrage til at sprede i Stedet for at samle, kan dette aldrig bidrage til at skabe Personligheder. Derfor er det, at det med saa stor Ret — det gør mig ondt at maatte indrømme det — kan siges om de unge Seminarister, at de har Halvhedspræg over sig. Undervisningen paa vore Seminarier burde lægges om, de elementære Fag burde skydes ud, saa at Undervisningen kom til at gaa ud paa Udvikling og Modenhed, og Vejen dertil gaar igennem Fordybelse i enkelte Fag i Stedet for igennem en Spredning over dem alle, hvorved man ikke lærer noget ordentligt. I den Retning tror jeg, en Forandring paa vore Seminarier er i højeste Grad nødvendig. Man forlanger jo ikke andre Steder, hvor der gives videregaaende Undervisning, f. Eks. paa Veterinærskolen, at Eleverne skal begynde forfra med de elementære Fag. Disse forudsættes og forudsættes med Rette lært forinden. Det samme gælder f. Eks. Tandlægeskolen. Man begynder paa de respektive Steder straks paa selve Fagstudiet. Det er givet, at Fagstudiet paa Seminarierne bør og skal være Lærergerning.

Saa er der en tredje Ting, som bidrager til, at Undervisningen og navnlig Undervisningstiden paa Seminarierne ikke slaar til, og det er den Omstændighed, at den Dag i Dag er Religion Hovedfag ved Seminarieundervisningen. I min Tid var Religion et 4-dobbelt Fag. Den Karakter, man fik i Religion, havde lige saa høj Værdi som Karaktererne i Matematik, Fysik, Geografi, Botanik og Zoologi til sammen. Jeg ved nok, at saaledes er det ikke nu, men jeg tror dog, det nu er saaledes, at Karakteren i Religion gælder dobbelt. Hvad opnaas der